

мъримъ и пакъ ще ти ги дамъ. Дай да видя тая съ вълчата муцуна!

И Драката дръпна вълчата маска.

— Не дърпай! Ще я скъсашъ! — рече книжарчето. — Ще ви дамъ, да ги видите, ала нѣма много да ме бавите. Дано не се научи бай Деянъ!

— И да се научи, нищо! — извика Страхилъ войвода. — Ние сме насреща! Дай на мене слона!

— А на мене — тоя палячо! — викна Колчо.

— На мене — баба Мецана!

— Дай тука кукумявката!

— Я, и Пинокио! Съ дългия носъ! Дай го на мене!

— А ти, Данчо, сложи ей тоя дебеланко! — Гледай! На бай Деяна прилича. Ще станешъ господаръ! Отъ нищо нѣма да се боишъ!

Следъ мигъ всички маски оживѣха. Раздвижиха се... Ревъ, смѣхъ, викъ! Събраха мало и голѣмо.

Най-смѣшно бѣше малкото човѣче съ пълноликата маска. То дърпаше ту слона, ту вълка, ту паляча, ту Пинокио, ту баба Меца, ту кукумявката

и току повтаряше съ пискливото си гласче:

— Оле, мале, ще ме биятъ! Дайте маскитѣ! Ще ме биятъ! Дайте маскитѣ!

— Още малко, още малко! — крещѣха и слонътъ, и вълкътъ, и палячо, и Пинокио и кукумявката.

А баба Меца потропваше и редѣше:

Я викнете, да викнемъ!

Я тропнете, да тропнемъ, да подруснемъ маскитѣ!

И друсаха се дълго маскитѣ.

Но най-силно се раздруса маската на пълноликото човѣче, когато сръдъ веселата навалица се проврѣ сърдитата ржка